Carta Semanal
del Comité Central del POSI
Nº 1120, 2 a 8 de noviembre de 2026

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 119
Revista de actualidad política y discusión internacional
El imperialismo es la guerra, la barbarie contra los pueblos que luchan por vivir

Contra el aumento del gasto militar...
10.000 millones más...
Palestina
Ucrania
Cualquier ciudad no el estado español
Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...
catp comité por la alianza de trabajadores y pueblos

Hi ha una sortida política favorable a la majoria social

La nova catàstrofe ferroviària que ha causat almenys 69 morts no només ens omple d'indignació i de solidaritat amb les víctimes, sinó que obliga a explicar-ne les causes: és l'expressió més tràgica de les conseqüències d'una política de retallades de despeses en infraestructures i serveis públics, sumada a la liberalització (privatització) del trànsit ferroviari. No és una afirmació gratuïta, els fets són aquí. Des del 2010, tots els governs —Zapatero, Rajoy, Sánchez— han retallat la inversió en infraestructures, que va baixar un 60% respecte dels nivells del 2009 i, encara que ha augmentat des del 2017, continua per sota dels nivells del 2009 i no ha estat suficient per recuperar les conseqüències d'una retallada tan dràstica. Al mateix temps s'ha triplicat la despesa militar, segons afirmacions del mateix president.

Perquè serveixi de comparació, en relació amb França, que té una xarxa ferroviària d'alta velocitat comparable, allà el 34% del pressupost ferroviari s'utilitza per al manteniment de les xarxes viàries; a Espanya, el 16%! Això no va en detriment de possibles errors humans, però precisament la tecnologia de seguretat és aquí per evitar aquests errors. El dolor producte de la tragèdia no pot ser un obstacle per exigir i buscar les responsabilitats polítiques. Evidentment, això no significa caure en la utilització barroera de les dretes franquistes, que són encara més els abanderats de la privatització i el desmantellament dels serveis públics.

No és per casualitat, en aquest sentit, que aquestes forces hagin començat la campanya electoral plantejant que el sistema públic de pensions és insostenible i, per tant, que necessita una «dosi» de privatització.

Vivim, com rarament s'ha conegut en períodes recents, una ofensiva a tots els nivells de l'imperialisme, dels governs al seu servei i de les forces polítiques que se sotmeten a aquest ordre. 64 conflictes armats al món, que no han d'ocultar, en primer lloc, el genocidi del poble palestí, el fet que un estat genocida «organitzi» tranquil·lament eleccions i que s'hi discuteixi com acabar millor amb el poble palestí i que s'intenti eliminar el dret a votar de dos milions de ciutadans amb passaport. I al cor d'Europa la UE i els governs aviven i alimenten una guerra atroç en què moren milers de joves russos i ucraïnesos i es nega el dret d'asil als qui desserten, als qui es neguen a ser carn de canó i matar els seus germans.

La guerra, la cursa armamentística, és una necessitat del sistema de producció capitalista com a mitjà espuri per sortir de la seva crisi, que provoca inflació, destrucció ecològica, fam i destrucció massiva de forces productives.

En aquests moments, en no menys de deu països d'Europa, però també al Brasil, als Estats Units, a l'Índia... es produeixen potents moviments de masses que en molts casos s'inicien en la joventut. I això és degut al fet que tota una generació veu el seu futur compromès, sense feina estable, sense dret a l'estudi, sense habitatge i amb les llibertats amenaçades. A això s'hi suma que aquesta joventut no porta una motxilla a l'esquena o està determinada per les velles organitzacions que només pensen a mantenir —des de la seva cúpula— l'estabilitat del sistema i el seu lloc a les institucions i, com diu el programa fundacional de la IV Internacional, tenen «un caràcter oportunista... mostren la seva covardia petitburgesa davant la gran burgesia i els llaços traïdors que mantenen amb aquesta, fins i tot en la seva agonia».

La mobilització massiva que veiem aquests dies va acompanyada —en particular al nostre país— d'una orfandat política creixent. La recerca d'un punt de suport polític, d'instruments per combatre el sistema, fa que desenes de milers de treballadors i joves busquin a tots els països un referent federador de les mobilitzacions: per això, molts miren esperançats el que representa a França LFI o a la Gran Bretanya Stop the War, fenòmens que existeixen a tots els països en graus i formes diversos.

Lluita de classes directa i eleccions

Ens trobem en una conjuntura en què en bona part dels països vivim processos electorals que adquireixen una importància més gran, ja que no es duen a terme en fred, sinó acompanyats o precedits per mobilitzacions, vagues, conflictes socials massius. Posem-ne diversos exemples:

França. A finals d'abril del 2027 se celebren eleccions presidencials. Fa mesos que LFI va llançar el seu candidat JL Mélenchon, que fa una precampanya amb actes massius. Des del mes de setembre ha esclatat una mobilització de joves d'instituts per les pèssimes condicions d'estudi i el nefast sistema d'accés a la universitat, el Parcoursup, l'abolició del qual reclamen. Les organitzacions de joves han xifrat les seves reivindicacions en uns 10.000 milions. El govern declara que no té marge pressupostari i respon amb la repressió. Això ha empès —amb l'ajuda política de LFI— les organitzacions sindicals a donar suport als joves i a preparar l'equivalent a Espanya d'una vaga general el 5 de novembre. Davant aquesta situació, que ha creat una veritable crisi de règim, totes les forces intermèdies tendeixen a desaparèixer i políticament només apareixen Le Pen o LFI. És per això que des de l'«estat profund» es multipliquen les provocacions i la violència al carrer amb l'objectiu d'intentar carregar sobre LFI la responsabilitat.

Sèrbia. Des del 2024, a causa d'un accident que va provocar 14 morts per la caiguda d'una marquesina d'una estació

Per subscriure't a la *Carta Setmanal del POSI*

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar.
L' elaboració i tramesa d' aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal.
El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de http://posicuarta.org/cartasblog/contacto

Aquesta Carta Setmanal es publica en català i castellà. Pots descarregar ambdues versions a la nostra web

per una construcció defectuosa, es va iniciar una mobilització de la joventut que va cristal·litzar en la constitució d'una Llista Estudiantil que va concórrer a les eleccions d'aquest diumenge 25 i va escombrar el partit «socialista» (hereu de l'antic aparell titoestalinista). Aquest moviment assembleari i de programa una mica heterogeni, amb forces dispars, tanmateix defensa reivindicacions obreres i democràtiques per influència del grup d'esquerra radical.

Brasil. Lula va guanyar 10 milions de vots en tres setmanes. No es pot separar el seu pobre resultat a la primera volta de la política decebedora que va desenvolupar el seu govern durant el seu mandat. El mateix marc institucional el va convertir en presoner d'institucions en bona mesura marcades per l'herència de la dictadura. D'aquí l'exigència de DAP Diàleg i Acció Petista, en què participen els camarades de la IV Internacional) d'una reforma radical i, en particular, d'una Assemblea Constituent.

En primer lloc, el tomb electoral es va produir no per les xarxes socials (en què Bolsonaro era campió en mitjans), sinó per la mobilització massiva de la joventut, que va arrossegar una bona part de treballadors que potser no van anar a votar a la primera volta.

Per l'èxit de la vaga de l'11N, per la derrota dels franquistes a les eleccions del 29N

La vaga i les eleccions apareixen íntimament relacionades. Tenen la mateixa causa: l'explosió social provocada pel desnonament i la mort de Maricarmen i el paper que va jugar el Sindicat de Llogaters, organització relativament jove, per canalitzar aquesta mobilització. Amb una dada afegida, el Sindicat de Llogateres ha, a més, popularitzat a escala de masses la qüestió de la propietat dels grans tenidors i fons voltor exigint-ne l'expropiació. D'altra banda, es va dirigir als sindicats obrers per demanar una mobilització conjunta que unia la qüestió de l'habitatge amb els salaris i la resta de reivindicacions.

Es pot elucubrar sobre els interessos ocults o no dels grans dirigents sindicals per convocar la vaga o sobre els interessos electorals del PSOE en això, però el fet fonamental és que la vaga està justificada, no és una vaga «contra l'oposició», sinó per reivindicacions sentides que l'actual govern no ha satisfet (sense negar les mesures parcials que sí que ha dut a terme). Les promeses electorals en bona part han quedat sepultades en l'entramat de les institucions, que una vegada més es comprova per a què serveixen: per enterrar les reivindicacions i integrar milers de militants obrers i populars. I encara més amb institucions heretades del franquisme. Per tant, és una vaga política, i l'interès dels treballadors és que sigui un èxit, que s'organitzi, que les fàbriques i els centres de treball i d'estudi s'aturin, que es mostri la força de 22 milions d'assalariats, de 10 milions de pensionistes i de milions de joves. Això determinarà el futur i el futur govern, guanyi qui guanyi les eleccions. La formació de comitès unitaris de suport a la vaga, de comitès de vaga dels sindicats, d'assemblees, és clau. El contingut de les reivindicacions és aquí.

Ningú no ha de contraposar la vaga a les eleccions.

Per la nostra part, no compartim ni l'agenda ni les propostes del PSOE ni dels diferents grups d'esquerra, ja que eludeixen qüestions que són essencials, com la cursa d'armaments. I, a més, hem assistit a l'espectacle nefast que l'única discussió ha estat sobre les llistes i els llocs.

Tanmateix, no és el mateix que guanyin els franquistes o que siguin derrotats. Per a nosaltres, el sentit del vot és clar perquè no és el mateix un govern que un altre. En primer lloc, perquè les condicions de la lluita no seran les mateixes.

El qüestionament de 14 anys de diàleg social que ha fet perdre més del 20% de poder adquisitiu a la classe obrera és aquí. Aconseguir la vaga i derrotar els franquistes forma part de la mateixa agenda. Però per avançar cap a la consecució de les principals reivindicacions, governi qui governi, cal posar les bases per ajudar a construir un moviment de ruptura amb el sistema, que no es redueixi a confiar en el Butlletí Oficial de l'Estat i que recordi que totes les conquestes han estat assolides per la vaga, la mobilització, l'acció política independent del règim i les seves institucions.

www.posicuarta.org